

TOMINA ATANASOVA

RUSE, BULGARIA

I went up to the attic today to put away an old pair of shoes. My eyes were drawn to an old dusty notebook with the words 'Personal Diary of Violeta Tsvetkova' on the cover. But that's my mum! Let me see what she has written! I picked up the diary throwing a furtive glance around. After all this was personal territory! I opened it at random and began reading:

6 JULY 1969

Today we arrived at the pioneers' camp in Lesicharka. We had cow's butter, cheese and cured sausage for breakfast. We were given accommodation in what used to be a school building, sixteen beds to the room.

10 JULY 1969

The squad evening is coming up in a few days and today we had a rehearsal. I will be singing a Russian song and my friend Sylvia will recite a poem about the Bulgarian Communist Party.

20 JULY 1969

I came back home from camp two or three days ago. It feels boring in town already. I wish I could go to my granddad and grandma's village. It's quite exciting there; I can go with my grandma to the collective farm and help her process the harvested tobacco. In the evening she lets me go to the park with friends. We buy ice cream then take a seat on a bench and tell each other fanciful stories till late.

1 AUGUST 1969

They have had olives delivered to our shop. We all went there to queue, me, my sister, mum and dad, because they would only sell one kilo to any one person.

I closed the diary and it occurred to me that my mum had been ten at the time. It all seemed so strange to me. Why would everyone in the family go and queue up rather than just one of them do the shopping? Why would they sell only one kilo of olives each? What is a 'pioneers' camp'? What is a 'collective farm'? It felt like my mum had lived on a different planet. I put the shoes away, picked up mum's diary and went back downstairs. I took out an old diary which I myself had kept a long time ago and found the pages I had written when I, too, was a ten-year old:

6 JULY 1999

Played on computer. Had lunch and played on computer some more.

10 JULY 1999

Stayed up late last night in front of computer. Woke up around lunchtime today. Had a quick bite and back to computer.

20 JULY 1999

Hungry. Bought crisps and nibbles and settled in front of computer.

I closed my diary. The conclusion was tragic. The children of my parents' generation were brainwashed. They were singing songs about the Communist Party; they did not have the abundance of groceries we have today; they used to queue up in kilometre-long lines for things which should have been available at their table every single day. However, they had the opportunity to spend their spare time in many different ways.

Today, we are no longer ideological zombies but slaves of our computers; we shop by computer, we socialise by computer, we make friends by computer and we even make love by computer! We eat crisps and hamburgers, we smoke cigarettes or grass, we drive our cars at ferocious speeds. We, who were born in 1989.

And yet, we are also the ones who shall help our country get back up on its own two feet after the testing years behind the Iron Curtain. We are also the ones called upon to save the earth from ecological catastrophe. We are the future Oscar and Nobel Prize winners. You are our past, we are your future! So, do not look down on us with scepticism. Do not judge us too harshly. Our journey has only just begun. The journey of those born in 1989!

 t_atanasova@dir.bg

ТОМИНА АТАНАСОВА

ГР. РУСЕ, БЪЛГАРИЯ

Днес се качих на тавана да оставя старите си обувки. Погледът ми привлече една стара прашна тетрадка, на която пишеше: „Личен дневник на Виолета Цветкова”. Та това е мама! Я да видя какво е написала! Взех дневника и се заозъртах крадешком. Все пак това е лична територия! Отворих напосоки и зачетох:

6 ЮЛИ 1969 Г.:

Днес пристигнахме в пионерския лагер в Лесичарка. Закусихме краве масло, чай, сирене и шпеков салам. Настаниха ни в сграда, която някога е била училище – по 16 легла в стая.

10 ЮЛИ 1969 Г.:

След няколко дена е вечерта на отряда и днес репетирахме. Аз ще пея руска песен, а приятелката ми Силвия ще каже стихотворение за Българската комунистическа партия.

20 ЮЛИ 1969 Г.:

Върнах се от лагера преди 2-3 дена. Скучно ми е вече в града. Искам да отида на село при баба и дядо. Там е много интересно – ходя с баба на ТКЗС-то и там обработваме набрания тютюн. Вечерта тя ме пуска в парка с приятелки. Купуваме си сладолед, сядаме на пейка и до късно си разказваме измислени истории.

1 АВГУСТ 1969 Г.:

На магазина са пуснали маслини. Наредихме се аз, сестра ми, майка и татко, защото дават само по 1 кг на човек.

Затворих дневника и си помислих: тогава мама е била 10-годишна. Всичко тук ми звучеше много странно. Защо се нареждат всички в семейството на опашка, а не пазарува един?! Защо дават само по 1 кг маслини? Какво е това пионерски лагер, какво е ТКЗС? Имам чувството, че майка ми е живяла в друг свят. Оставих обувките, взех дневника на мама и слязох с него вкъщи. Извадих моя стар дневник, който някога си бях водила, и отворих на страниците, писани от мен, когато съм била също 10-годишна:

6 юли 1999 г.:
Играх на компютъра. Обядвах и пак играх на компютъра.

10 юли 1999 г.:
Снощи до късно бях пред компютъра. Днес се събудих към обяд. Хапнах набързо и пак пред компютъра.

20 юли 1999 г.:
Гладна съм. Купих си чипс и солети и седнах пред компютъра.

Затворих моя дневник. Равносметката беше печална – децата от поколението на моите родители са с промити мозъци – те пеят песни за комунистическата партия. Няма това изобилие от хранителни продукти, което имаме днес – редят се на километрични опашки за нещо, което би трябвало ежедневно да присъства на трапезата им. Но те са имали възможността да прекарват разнообразно свободното си време. Днес ние не сме зомбирани идеологически, но робуваме на компютъра – по компютъра пазаруваме, по компютъра общуваме, по компютъра се запознаваме, дори правим любов по компютъра! Ядем чипс и хамбургери, пушим цигари или трева, караме с бясна скорост колите си. Ние, родените през 1989 г.

Но ние сме и тези, които ще изправим страната си на крака след тежките години зад желязната завеса. Ние сме тези, които са призвани да спасят Земята от екологична катастрофа. Ние сме бъдещите носители на Оскар и Нобелови лауреати. Вие сте нашето минало, ние сме вашето бъдеще! Затова не гледайте скептично на нас. Не ни съдете строго. Нашият път тепърва започва. Пътят на родените през 1989 г.!

 t_atanasova@dir.bg